

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. I. Refertur propositio damnata, & quam merito censura invratur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

libus intrandi per ipsum, vera credendo de ipso. Et Act. 16. *Custos carceris dixit Paulo, & sicut: Quid me oportet facere, ut salvus fiam? at illi dixerunt, crede in Dominum Iesum, & salvus eris.* Ergo ad salutem necessarium est credere in Iesum Christum, saltem necessitate præcepti. Alia sunt similia testimonia in Sacra Scriptura ad idem propositum quæ videri possunt apud Patrem Suarez disp. 12. de Fide sect. 4. num. 18. & apud P. Granado tract. 10. de Fide disp. 2. sect. 2.

Suar.
Gran.

36. De alijs mysterijs quæ sunt necessaria necessitate medijs ad iustificationem, nempe de existentia Dei, & de Deo remuneratore, constat præceptum ex illo D. Pauli testimonio ad Rom. 11. *Accedentem ad Deum oportet credere, quia est, & quia inquirentibus se remunerator sit.* Quod si aliquis sit ignarus etiam invincibiliter horum mysteriorum, & aliorum quorumcumque, quæ sint necessaria necessitate medijs ad iustificationem, dixi supra cap. 2. eum esse incapax absolutionis, atque adeo confessarium peccare mortaliter eum absolvendo, & poenitentem sic ignarum, petendo absolutionem, si advertat suam culpam: quod si suam culpam advertat, iam est vincibiliter ignarus.

37. Tum sic. Incapax est absolutionis qui accedit ad confessionem violans actualiter quodlibet præceptum, & maxime Divinum; sed qui accedit ad confessionem cum eâ ignorantia, violat actualiter id Præceptum Divinum: ergo incapax est absolutionis. Quæ quidem assertio constat etiam ex eis, quæ per totam disputationem seriem docuimus.

(* * * * *)

DISERTATIO. XLII.

An sufficiat semel credidisse hæc duo Mystera Trinitatis, & Incarnationis? Vbi de damnatione propositionis 65.

CAPVT I.

Refertur propositio damnata, & quam merito censura iuratur?

SUMMARIVM.

Propositio damnata, & multiplex sensus illius. num. 1.

Primus sensus non cadit in propositionem. num. 2.

Secundus est consequentia talis propositionis. num. 3.

Tertius sensus proprius. num. 4.

1. **P**ROPOSITIO 65. ex damnata est. *sufficit illa mysteria semel credidisse.* Lumbier tom. 3. sum. num. 1783. triplicem sensum attribuit huic propositioni. Primum [sufficit semel credidisse, ita ut homo non teneatur præmittere hanc fidem explicitam reliquis confessionibus totius vitæ] Secundum [sufficit semel credidisse, ita ut quamvis postea obliviscatur, aut ignoret ea mysteria, possit esse capax absolutionis.] Tertium [sufficit ad implendum præceptum Fidei semel credidisse: quia unico solo actu impletur id præ-

præceptum] Affirmatque omnes tres sensus esse falsos; sed duos posteriores contineri sub hac damnatione, non autem primū. Quia non constat de obligatione præmittendi actum Fidei receptioni Sacramenti Pœnitentiæ. Et in primis hæc duo non cohærent, & quod sit falsum, quod [postquam homo semel credidit, non tenetur præmittere actum explicitum Fidei reliquis confessionibus] & quod [non constat de tali obligatione præmittendi hunc actum Fidei confessionibus.] Quomodo enim dabitur talis obligatio si de eâ non constat? Quod si non datur talis obligatio, quomodo erit falsa propositio, quæ negat eam obligationem?

2. Deinde; ille primus sensus non cadit in propositionem damnatam; quæ nihil dicit de præmittendo confessionibus, aut non præmittendo actu Fidei explicitæ horum duorum mysteriorum.

3. Secundus sensus cadit in eam propositionem damnatam, eo quod est quædam consequentia ex propositione antecedenti illata. Nam ex eo, quod dicatur esse capacem absolutionis eum, qui culpabiliter ignorat hæc duo mysteria, colligitur, esse capacem absolutionis, qui semel ea mysteria credidit, quamvis accedat ad confessionem oblitus, & ignarus eorum, & idè in hoc sensu damnata manet ea propositio. Et quam merito iure damnata sit, constat ex Disertatione præcedenti.

4. Quare tertius sensus relatus est præcipuus huius propositionis damnatæ: scilicet sufficere ad implendum præceptum Fidei de his mysterijs illa semel credidisse. In quo sensu damnatur, & merito hæc propositio. Quod manifeste probatur ijs omnibus quibus in Disert. 9. cap. 2. ad 17. prop. art. 3. probavimus, non sufficere, quod quis semel eli-

ciat actum Fidei, ut constat ex ijs, quæ ibidem perpendimus circa eum textum Pauli ad Rom. 1. quem repetit ad Galat. 3. & ad Hebr. 10. nempe *Iustus ex Fide vivit*. In lege autem Evangelica non debet christianus vivere ex Fide, qualis erat in Synagoga Hebræorum, sed ex Fide Evangelica cuius præcipua Mysteria sunt Trinitatis, & Incarnationis. Vide in loco relato reliquos textus Scripturæ, & testimonia Sanctorum Patrum Ambrosij, Arnobij, Laurentij Iustiniani, & Origenis.

CAPV T II.

Quoties teneamur elicere actum Fidei de Trinitate, & Incarnatione?

SUMMARIUM.

Tenemur ad elicendos actus fidei horum mysteriorum frequenter. num. 5.

Modus facilis implendi hoc præceptum. num. 6.

Hos actus fidei frequenter elicimus. num. 7.

5. **I**uxta ea, quæ diximus Disert. 9. cap. 2. dicendum est, nos teneri ad elicendos actus Fidei de his duobus mysterijs *frequenter*. Ita ut si Fidelis diuturno tempore cessaverit advertenter ab his actibus Fidei elicendis, peccabit læthaliter. Pro hac assertione loco citato retuli P. Suarium, Lugo Cardinalem, Illustiss. Petrum de Tapia, & Raimundum Lumbier. Eamque roboravi multis locis Scripturæ. Probatur assertio. Nam quilibet Fidelis tenetur ad elicendos frequenter, & sæpius, actus Fidei, ut clare ostendi, tum ex P. Sua-

Suar.
Lugo.
Tapia.
Lumb.